

ת"פ 52908/11/12 - מדינת ישראל נגד יעקב סיני

בית משפט השלום בראשון לציון

29 נובמבר 2015

ת"פ 52908-11-12 מדינת ישראל נ' סיני

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
יעקב סיני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב פרטוק

ב"כ הנאשם עו"ד חיים לוי

הנאשם התייצב

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, כמו כן הנאשם זוכה מעבירת הגניבה, בה הואשם.
2. עם מתן הכרעת הדין בעניינו של הנאשם, מצאתי להפנותו לממונה על עבודות השירות.
3. הרקע והעובדות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין אך אחזור עליהן בקצרה;
4. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 3.7.12 בשעה 15:30 או בסמוך לכך, הגיע המתלונן במוניתו של הנאשם (להלן: "**המונית**") כדי להסיע נוסעים מהמקום לביתם וזאת בהתאם לסידור העבודה שנקבע לו על ידי הנאשם.
5. בהמשך לאמור, הגיע למקום הנאשם, נעמד בסמוך לחלון הנהג של המונית והחל לצעוק על המתלונן כי הוא כל הזמן מאחר. המתלונן השיב כי לא כך הם פני הדברים ובין השניים התפתח ויכוח קולני.

עמוד 1

6. בהמשך לנסיבות אלה, הכניס הנאשם את ידו מבעד לחלון המונית וסטר בפניו של המתלון. מיד לאחר מכן, נטל הנאשם מן המונית טאבלט השייך למתלון (להלן: "הטאבלט") ונכנס עמו לרכב הפרטי אשר חנה בסמוך למונית (להלן: "הרכב").

7. בהמשך לאמור, הורה הנאשם לשני הנוסעים אשר ישבו באותה עת במונית, לצאת מן המונית ולעבור אליו לרכב. הנוסעים עשו כמבוקשו. בנסיבות אלה, יצא המתלון מן המונית, ניגש לרכב ודרש מן הנאשם להחזיר לו את הטאבלט, אך הנאשם סירב. משחזר המתלון על דרישתו כי הטאבלט יוחזר אליו, יצא הנאשם מן הרכב, דחף את המתלון וצעק עליו לזוז.

8. בהמשך לנסיבות אלו, בשעה שהרכב עמד ללא תזוזה, התיישב המתלון על מכסה המנוע של הרכב. בתגובה, החל הנאשם בנסיעה קדימה, כשלפתע בלם את הרכב. כתוצאה מהבלימה הפתאומית נפל המתלון ארצה והתגלגל מספר פעמים על הכביש. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלון שבר רדיוס מרוחק ביד ימין, ידו גובסה, הוא אושפז בבית חולים "וולפסון" ועבר ניתוח לשחזור פתוח וקיבוע פנימי של השבר על ידי פלטה וברגים.

תמצית טיעוני הצדדים

9. ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים, עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

10. לטענת ב"כ המאשימה, הנאשם, הורשע בכתב אישום חמור, האינטרס הציבורי והאלימות החמורה שנקט כלפי המתלון ותוצאות החבלה שנגרמו לו כתוצאה מכך, מצדיקים עונש מאסר. הנאשם ניהל הליך הוכחות ולא נטל אחריות על מעשיו.

11. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות אותן ביצע הנאשם הם הגנה על שלמות גופו וחיייו של אדם, זכותו לחיים, הגנה על בטחונו ושלווה הנפש של הפרט, הגנה על שלום הציבור. מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים משמעותית לאור הנזק הפיזי שנגרם למתלון שהינו חמור.

12. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, הרי שהנאשם יכול היה לחדול מביצועיו של מעשיו בכל עת, קרי מייד לאחר שסטר למתלון, יכול היה להרגיע את העימות, אך הוא בחר להסלימו וזאת ללא כל התגרות מצד המתלון.

13. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לקולא העדר עברו הפלילי של הנאשם, מאידך, הנאשם ניהל הליך ראיות עד תום ועל בית המשפט להביא בחשבון את המשאבים הציבוריים

והעדר החיסכון בזמן שיפוטי.

14. כ- 4 חודשים לאחר ביצוע העבירה הוגש לבית המשפט כתב אישום ובחלוף שלושה חודשים התקיים דיון ראשון, ההליכים אמנם נמשכו כשנתיים ואולם חלק מהסיבות רובצות לפתחו של הנאשם אשר החליף ייצוג מספר פעמים, הוגשו בקשות דחייה.
15. המאשימה סבורה כי אין כל מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, סטייה שכזו אפשרית מטעם שיקום או הגנה על שלום הציבור, שיקולים שבענייננו לא מתקיימים.
16. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם, בן 63, מבוגר, נשוי, סב ל - 5 נכדים, נעדר עבד פלילי, אדם פעיל שעובד למחייתו ופרנס משפחה, סובל מבעיות בריאותיות כאלה ואחרות.
17. לטענת ב"כ הנאשם, עצם ההרשעה גורמת לנאשם נזק כלכלי אדיר ובלתי הפיך, שאף יכול להפוך אותו למובטל וחסר יכולת להתפרנס, שכן פרנסתו בין היתר מבוססת על הגשת מכרזים של הסעת עובדים ודרישות המכרז בין היתר הוא ניקיון כפיו של האדם שניגש למכרזים.
18. על בית המשפט לזכור כי הסיבה היחידה שהנאשם הגיע למקום האירוע היה כדי להבטיח את פרנסתו, הוא למד ממערכת המעקב של הרכב כי המתלונן לא יגיע לאסוף את העובדים, על כן הגיע למקום כדי להבטיח שהחברה לא תאבד את המכרז בשל בעיות חוזרות ונשנות של איסוף.
19. בניגוד לטענת המאשימה, סבור ב"כ הנאשם כי אין המדובר בעימות חד צדדי והמתלונן נטל בו חלק. עצם ההרשעה מטלטלת את הנאשם.
20. לטענת ב"כ הנאשם, אין לגזור על הנאשם עונש מאסר מאחורי סורג וברח, אין המדובר באירוע מתמשך.

חוות דעת הממונה

21. מחוות דעת הממונה עולה כי הנאשם נמצא מתאים לרצות מאסר בעבודות שירות.

מתחם העונש ההולם

22. בנסיבות המקרה, אני סבור כי שתי העבירות בהן הורשע הנאשם, מהוות אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. נראה כי שני הצדדים לא חלקו על כך, וזו הייתה הנחת המוצא בטיעוניהם לפניי.

23. כמצוות המחוקק בסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, גם במדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין קובע:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט".

24. לא אחת נאמר כי גזירת הדין היא מן הקשות במטלות השיפוטיות. הענישה מושפעת בכללותה משיקולי גמול, מניעה והרתעה. נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב. כמו כן, הענישה מושפעת מנסיבותיו האישיות של מבצע העבירות, גילו, עברו הפלילי, שיקולי שיקום ועוד. בכל אחד מהמקרים מוטלת על בית המשפט החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (ע"פ 4890/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו (1) 594, תיקון 113 לחוק העונשין, תשע"ב 2012).

העיקרון המנחה בגזירת העונש, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה, בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם המסוים העומד לדין, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

25. בענייננו, **הערך החברתי** אשר נפגע על ידי ביצוע עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, פגיעה בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הבטחון, שלמות הגוף והכבוד של פרט בציבור מפני תופעת האלימות.

26. לא אחת נקבע על ידי בתי המשפט כי על מנת למגר את תופעת האלימות שפשטה במדינה, על בתי המשפט להחמיר בענישה.

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון בע"פ 8314/03 רג'אח שיהד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.6.05:

"בית-המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי-המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבלבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. יצא הקול מבית-המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידעו הכל כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות כן תאריך תקופת המאסר".

27. נקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון כי זכותו של אדם, כל אדם, לחיים ולשלמות הגוף, היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר פגיעה בה:

לעניין זה מצאתי להפנות תלע"פ 3573/08 עודה עוואדרה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.4.10:

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח (ע"פ 3863/09 הנ"ל, סעיף 21)".

28. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי ישנה פגיעה ממשית בערכים המוגנים, הנאשם תקף את המתלונן וכתוצאה מהאלימות שנקט הנאשם כלפי המתלונן נגרמו לו נזקים גופניים - חבלה של ממש בידו - שבר רדיוס מרוחק ביד ימין, ידו גובסה, הוא אושפז בבית חולים "וולפסון" ועבר ניתוח לשחזור פתוח וקיבוע פנימי של השבר על ידי פלטה וברגים.

29. לנוכח עיון בגזרי דין שניתנו בעניינים דומים, בתוספת להתחשבות בערך החברתי בו פגע הנאשם, בנסיבות מעשיו והיקפם וכן במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע בבחינת מדיניות הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג לחוק העונשין) כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר על

תנאי (3 חודשים) אשר יכול שירוצה בדרך של עבודות שירות וכלה ב - 18 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירות של תקיפה סתם וחבלה חבלה חמורה.

30. בחינת הענישה בפסיקה מעלה כאמור את מגמת ההחמרה בעונשים הנגזרים על נאשמים וזאת נוכח נפיצות התופעה והצורך במיגורה.

31. אסמכתאות נוספות המלמדות על מדיניות הענישה הנהוגה הן:

א. ברע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 10.6.14 - הנאשם הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שתקף את המתלונן במהלך כנס, גרם לתזוזת השן הקדמית - צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות ופיצוי למתלונן.

ב. ברע"פ 6756/14 **בן חמו נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 15.1.15, הנאשם הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך, שעל רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם לאחותו, תקף אותה בכך שסטר בפניה, בעט בה ברגליה ואף הכה אותה באמצעות מקל וגרם לה במעשיו המטומה ברך ונפוחות באצבע. בית המשפט הותיר על כנו את העונש שנגזר על הנאשם בבית משפט השלום - מאסר מותנה וקנס.

ג. ברע"פ 1402/15 **טלי נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 2.2.15 - הנאשם הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בכך, שעל רקע סכסוך בין משתמשים בדרך, תקף את המתלוננת, נהגת רכב, ואת חתנה אשר הוזעק למקום לעזרתה וגרם למתלוננת לחבלות של ממש בדמות חבלות בזרועה הימנית - נגזר על הנאשם מאס מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

ד. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 3542-01-08 **אחמד נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 12.1.10 - נאשם נעץ חפץ חד בפניו של המתלונן וגרם לו לחתך שטחי מהרקה ועד לצוואר - נוכח ההליך השיקומי נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ה. ע"פ (מחוזי מרכז) 41309-08-11 **מעודד נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.12.11: הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, הטיח את רגלו של המתלונן במשקוף דלת רכבו, אחז בצווארו בצורת חניקה, חבט אגרופיו בראשו של המתלונן והכה אותו במקל, לאור העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי הוטלו עליו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

32. אסמכתאות נוספות המלמדות על מדיניות הענישה הנהוגה הן: ע"פ (מחוזי - מרכז) 16160-10-11 **טבנציק נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 25.12.11, עפ"ג (מחוזי - ים) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג**, ניתן ביום 24.12.14, ע"פ (מחוזי ב"ש) 42079-10-14 **סולמאני נ'**

מדינת ישראל, ניתן ביום 2.1.15, ת.פ. (שלום אילת) 1129/06 **מדינת ישראל נ' סינילוב רוסלן**, ניתן ביום 30.5.07, ת.פ. (שלום אילת) 1063/08 **מדינת ישראל נ' ביטון**, ניתן ביום 17.1.11, ת.פ. (שלום רמלה) 9304-08-09 **מדינת ישראל נ' בילאל אל עג'ו**, ניתן ביום 9.12.13, ת.פ. (שלום ב"ש) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' ברונושטיין**, ניתן ביום 17.10.12, ת.פ. (ראשון לציון) 1378/09 **מדינת ישראל נ' אברהמי**, ניתן ביום 3.1.13, ת.פ. (שלום ראשל"צ) 56595-01-13 **מדינת ישראל נ' אהרון**, ניתן ביום 24.2.14, ת.פ. (ק.ג.) 29122-12-12 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ניתן ביום 18.6.15.

33. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, (סעיף 40 ט' לחוק העונשין) נכון אמנם שאין כל אינדיקציה כי הנאשם תכנן מראש את ביצוע העבירה או הושפע מאחר לבצעה. ואולם, לאחר שנשקל חלקו המרכזי והעיקרי של הנאשם, הנזק הישיר והעקיף לביצוע העבירה, כמו גם זה שיכול היה להיגרם, הרי שיש ממש בטענת המאשימה, שהנאשם יכול היה לעצור את התדרדרות האירוע, להבין את הפסול במעשיו או משמעותו. אף אם אקבל את טענת הנאשם, שלפיה למתלונן חלק באירוע, הרי שאין בכך כדי להצדיק את תגובתו האלימה.

34. בגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי וכמצוות המחוקק בסעיף 40 יא לחוק העונשין, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קשורות לביצוע העבירה, נסיבות אלו נלמדות מטיעוני הצדדים לעונש וממסמכים שהוגשו.

35. המקרה שלפניי מעלה כאמור, פעם נוספת את הקושי שניצב בפני בית המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם שהורשע בביצוע עבירה, שהדעת מחייבת מיצוי הדין עימו, אך נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו המבוגר יחסית, נעדר כל עבר פלילי, מעוררות התלבטות של ממש לגבי האופן שבו רצוי לסיים ההליכים בעניינו.

36. רמת הענישה שקבעו בתי המשפט במקרים דומים היא מחמירה מאוד, כאשר לרוב מוצדק להטיל על נאשמים עונש של מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריוח או לכל הפחות עונש מאסר מותנה ארוך. יחד עם זאת, אמור לעיל, הלכה ידועה היא כי מלאכת גזירת הדין היא החלק הקשה ביותר במעשה השפיטה ויש להסתכל על מכלול הנסיבות לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם.

לא מצאתי לזקוף לחובת את הנאשם את העובדה כי ניהל הליך הוכחות.

37. בהערת אגב יצוין כי לא מצאתי ליתן משקל לטענות ב"כ הנאשם בטיעוניו לעונש, למחדלי חקירה או לאופן הגשת הראיות, שכן היה מקום להעלותן במהלך דיון ההוכחות או לכל היותר במהלך הסיכומים טרם הכרעת הדין.

38. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 3 חודשי מאסר, שירוצו בדרך של עבודות שרות, החל מיום 25.12.15 כמפורט בחוות הדעת הממונה מיום 16.11.15.

הובהר לנאשם, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, כאשר הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום העבירות המיוחסות לו בכתב אישום זה.

ג. נוכח הסכסוך הכספי בין הנאשם למתלון לא מצאתי לפסוק פיצוי למתלון.

כמו כן, לא מצאתי לפסוק קנס.

39. ניתן בזאת צו כללי למוצגים; חילוט, השמדה, השבה לבעלים וזאת על פי החלטת קצין חקירות ממונה.

40. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

41. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ו, 29/11/2015 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלדעלידיטליברמי